

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. ХАСКОВО, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА

Членове: ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ

КАПКА Ж. ВРАЖИЛОВА

при участието на секретаря С. Г. Д.

като разгледа докладваното от ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ Въззивно гражданско дело № 20225600500090 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава XX, чл. 258 и сл. от ГПК

Обжалваното решение

С решение №260004/21.I.2022 г. постановено по гражданско дело №447/2021 г. Районен съд-Димитровград отхвърля предявеният от Етажна собственост-гр.Димитровград, *****, представлявана от „Професионален домоуправител-2"ЕООД, ЕИК 205531334, със седалище и адрес на управление *****, иск за признаване за установено, че С. С. Т., ЕГН *****, от **** дължи сумата към Етажната собственост, предмет на издадена Заповед № 260368/29.12.2020 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ЧГД № 1631/2020г. по описа на РС-Димитровград, представляваща главница в размер на 1485,13 лева -съставляваща дялови задължения на *** за режимни разходи за общите части и за Фонд „Ремонт и обновяване", дължими за периода м.октомври 2018г. - м. ноември 2020г., невнесени в касата на Етажната собственост -гр.Димитровград, ****, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на Заявлението в съда 29.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен и недоказан.

С решението се осъжда Етажна собственост гр.Димитровград, ****, представлявана от „Професионален домоуправител-2"ЕООД, ЕИК 205531334, със седалище и адрес на управление ****, да заплати на С. С. Т., ЕГН

***** от **** сумата в размер на 350 лева - разноси за производството.

Обстоятелства по въззива

Етажна собственост-гр.Димитровград, *****, представлявана от „Професионален домоуправител-2"ЕООД, ЕИК 205531334, със седалище и адрес на управление ***** обжалва постановеното решение като неправилно и незаконосъобразно с искане същото да се отмени,като се уважат предявените искове.Прави се и евентуално искане,същите да се уважат за 2/3 от сумата предвид установените права на собственост на ответника върху конкретния обект в етажната собственост.

Неправилно първата инстанция приела,че заповедта за изпълнение по ч.гр.дело №1631/2020 г. на РС-Димитровград била издадена на „Професионален домоуправител-2“ ЕООД.Заявител по това заповедно производство била всъщност етажната собственост****.Въпросната заповед за изпълнение била издадена именно на етажната собственост,а не на дружеството,което било управител и представител на тази етажна собственост съобразно чл.23 ал.IV от ЗУЕС.Претенцията по чл.422 от ГПК също била предявана от името на етажната собственост.

Неправилен бил и извода на РС-Димитровград,че искът бил неоснователен,тъй-като нямало решение на общото събрание на ЕС в тази насока.В ЗУЕС нямало подобно изискване,за да се предяви иск за вземанията на собствеността.Производствата се образували от представителя на етажната собственост съобразно чл.23 ал.IV от ЗУЕС в два случая-ако собственик на обект от собствеността не изрълни решение на общото ѝ съборание или ако не изпълни задълженията си по закон,каквто бил настоящия случай.Ответникът не изпълнил задълженията си по чл.6 ал.I т.9 и т.10 от ЗУЕС.

Незаконосъобразен бил и извода на първата инстанция относно неоснователност на иска за периода 03.X.2018 г. до 03.IX.2019 г. поради липса на активна легитимация,липсата на идентичност между двете дружества.“Професионален домоуправител“ ЕООД и „Професионален домоуправител-2“ ЕООД били отделни субекти,които не били и идентични.Първото дружество било избрано за управител на етажната собственост на общо събрание от 03.X.2018 г. за срок от 12 месеца- до 03.X.2019 г.На 03.VI.2020 г. било проведено общо събрание на собствеността,на което било избрано второто дружество за неин управител за срок от 04.VI.2020 г. до 04.VI.2022 г.

Въззивникът посочва,че било без значение кое от двете дружества е било управител на етажната собственост,тъй-като задълженията на ответника били към самата нея.

Неправилен бил и извода на съда,предвид чл.21 ал.II от ЗУЕС,че претенцията била недоказана за времето от 03.IX.2019 до 03.VI.2020 г.,тъй-като за този период договора с „Професионален домоуправител“ ЕООД бил изтекъл,но не бил сключен такъв с Професионален домоуправител-2“ ЕООД,тъй-като избрания управител упражнявал функциите си до избора на друг и нямало изявление в друга насока от самата ЕС.

Въззивникът посочва и че съобразно протокол №1/03.X.2018 г. Общото събрание на етажната собственост взело решение №5 с което се изисква

ежемесечно събиране пари във фонд „Ремонт и обновяване“ по 0.50 лева на квадратен метър от всеки обект на ЕС от ноември 2018 г. С взето решение №2/27.VI.2019 г. на ОС на ЕС тази вноса се удвоява до 1 лев на кв.м. жилищна площ ежесмесечно, в сила от 01.I.2020 г., като вноските се събират от управителя на ЕС всеки месец. Основната част от задълженията на ответника са формирани именно от тези две решение - 1 242.36 лева от общо дължимите 1 485.13 лева, които съставлявали режимни разноси. Тези суми се дължали от ответника независимо, кой е управител на ЕС.

Неправилно бил извода на РС-Димитровград, че такса домоуправител не се дължала от етажните собственици към общия бюджет на ЕС, а се дължала директно на управителя от съответния етажнен собственик. Управителят на ЕС имал отношения именно с нея, а не с всеки етажнен собственик. Това било отразено и в договор №1/03.X.2018 г. за управлението на ЕС и в договор №2/03.VI.2020 г. за управление, като таксата за управление се дължала именно от ЕС на управителя.

Неправилно бил извода на съда и че претенцията била неоснователна, поради липсата на доказателства за направени разходи за поддръжка на ЕС. Средствата за тези ремонти се събирали именно с оглед извършването им. Едва след кумулирането им щяло да се пристъпи към същите. Точно в тази насока бил и чл.50 от ЗУЕС.

Изложеното от свид.С.П. относно проведеното общо събрание на 03.VI.2020 г. се опровергавало от свид.Р. Д. Взетите решения там били надлежни, взети от съответното мнозинство и не били атакувани пред съда.

Въззивникът посочва, че не било свикано общо събрание за събиране на разходи за четка и телескопична дръжка за 7.34 лева, поради ниската им стойност, а и не се следвало да се свиква такова за разходите за подмяна на всяка ел. крушка и т.н. В разписките на „Изипей“ относно ел. енергията в стълбището изрично пишело, че се касае за управляваното стълбище на етажната собственост, тъй-като управителят нямал договори с другите входи.

Изготвените 26 бюджетни таблици за октомври 2018 – ноември 2020 г. били изготвени от адв.Д., който обслужвал въпросните дружества управители на ЕС, още повече действал и чл.301 от ТЗ, тъй-като нямало и противопоставяне от търговци.

С. С. Т., ЕГН ***** от **** представя отговор на въззивната жалба, която намира неоснователна, а постановеното решение правилно.

Въззиваемият посочва, че етажната собственост избрала да бъде представлявана от „Професионален домоуправител“ ЕООД, но заповедното производство, респ. и исковото по чл.422 от ГПК било образувано по искане на „Професионален домоуправител 2“ ЕООД. В тази насока нямало представителна власт за периода 03.X.2018 г. до 03.IX.2019 г. от последното дружество. От друга страна на съответните решения на общото събрание на ЕС нямало изискуемия се кворум от 67%, поради което били нищожни. Дори и да били валидни нямало изрично взето решение за започване на съдебна процедура против въззиваемият, нито такова за изпращане на покана за изпълнение.

Производството следвало да се прекрати по отношение на сумата от 130 лева/по 5 лв. дължима за управителя на ЕС, а не на самата ЕС, поради липса на активна легитимация.

По отношение на останалите претендирани суми въззиваемият извежда, че на събранието на ЕС от 03.X.2018 г. се приело, че парите са плащат на управителя на ЕС и се инкасират от ЕС. Поради това и тук липсвала активна легитимация, тъй-като парите са платени от управителя и се дължали на него.

Взетите решения на ЕС, обосновавали претенциите, били нищожни или алтернативно не пораждали действие, тъй-като поканите за съответните събрания, съобщенията за взетите решения били обявени по законния ред, респ. не подлежали и на изпълнение.

Т. сочи и че за периода 03. IX.2019 г. до 03. VI.2020 г. липсвал сключен договор с управител на ЕС, а срокът за предходния бил изтекъл. Поради това и взетите решения били нищожни през този период, като инициирани от „Професионален домоуправител 2“ ЕООД. Нямало способ за продължаване действието на вече изтеклия договор за управление на ЕС, тъй-като нямало такова решение на ЕС. Чл.21 ал. II от ЗУЕС, на която се позовава въззивникът, не се отнасяла за професионалните домоуправители, а само за избраните управители на ЕС, които са членове на същата. Поради това сключения предходен договор с професионален домоуправител се прекратявал с изтичане на посочения в него срок. Едва с решение от 03. VI.2020 г., считано от 04. VI.2020 имало избран управител.

За периода 03. IX.2019 г. до 03. VI.2020 г. нямало и решение относно вида, размера на събираните суми и кой ги събира.

Въззиваемата страна извежда и че съответните решения на ОС на ЕС били нищожни/или невлезли в сила/ като свикани и проведени от лице без представителна власт, респ. и обявени от такова лице. Отделно от това били оспорени и всички представени документи, като ищецът не успял да докаже тяхната истинност.

Правни съображения

В рамките на задължителната проверка от страна на въззивния съд по чл.269 от ГПК се установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението на РС-Димитровград е постановено при напълно изяснена фактическа обстановка и при събрани относими, допустими и необходими доказателства. В хода на производството пред първата инстанция страните са участвали надлежно съобразно действащото законодателство в процеса и са имали възможност да упражнят адекватно наличните им процесуални права.

Първоинстанционното производство е образувано по предявен установителен иск по чл.422 вр. с чл.415 от ГПК за съществуване на вземането обективизирано в заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК №260368/29.XII.2020 г. по ч.гр.дело №1631/2020 г. на Районен съд-Димитровград, с която се разпорежда С. С. Т., ЕГН ***** от **** да заплати на етажната собственост, предмет на издадена Заповед № 260368/29.12.2020 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ЧГД № 1631/2020г. по описа на РС-Димитровград, представляваща главница в размер на 1485,13 лева -съставляваща дялови задължения на ап.12 за режийни разходи за общите части и за Фонд „Ремонт и обновяване“, дължими за периода м.октомври 2018г. - м. ноември 2020г., невнесени в касата на

етажната собственост -****, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда 29.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

Претенцията е обоснована с посочените решения на общото събрание на етажната собственост и възникналите въз основа на тях неплатени задължения от страна на въззиваемият, които са подробно описани в исковата молба и обжалваното решение на първата инстанция. В тази насока няма спор. Следва да се прецени доколко тези актове на основния орган на управление на етажната собственост-общото събрание по чл.10 т.1 от ЗУЕС са обвързващи и са станали част на правния мир, за да могат да задължат и въззиваемия.

Решенията на общото събрание на етажната собственост имат особен статут, тъй-като не са правни сделки, не са и административни актове. Съответно същите не са подчинени на режима на ЗЗД, респ. на АПК.

Тези актове на управление на етажната собственост се формират от успоредни волеизявления на мнозинството от присъстващите на събранията, насочени за постигане на определена цел, а не от насрещни съвпадащи волеизявления, както е при сделките. При решенията на етажната собственост няма насрещни права и задължения, както при сделките, които трябва да съвпадат. Тези решения са особени многостранни актове, взети от неперсонифицирана група лица, насочени към постигане на обща цел, свързана с управлението на етажната собственост. Поради това субективните им предели на действие са различни и значително по-широки от тези на многостранните сделки. След влизането в сила решенията на етажните собственици стават задължителни за всички тях, дори и за гласувалите против или неприсъствалите, включително и за лицата, които на по-късен етап ще станат етажни собственици или обитатели. Респективно това им действие не се прилага за лицата които след вземането им, за загубили качеството на етажен собственик или обитател на етажната собственост, предмет на управленското решение. Следва да се посочи, че в отлика от тази същност на решенията на общото събрание на етажната собственост, многостранната сделка необхваща като персонален обхват, лице което не е съгласно с обективизираната воля на останалите лица по нея. Така например решенията за учредяване на гражданско дружество и за работите на дружеството се вземат със съгласие на всички съдружници, предвид чл.357 и сл. от ЗЗД.

По отношение на многостранните актове са неприложими и основанията за нищожност, респ. унищожаемост по ЗЗД. Преценката за действителността или законосъобразността на решение на общото събрание на собствениците в сграда в режим на етажната собственост, взето под условие може да бъде основана единствено на правилата на ЗСи или ЗУЕС.

Тази правна природа на този тип решения обуславя и особения контрол за спазването им. За разлика от нищожността на сделките, на която може да се позове всяка страна и заинтересовано лице безсрочно, контролът за законосъобразност на решенията на етажната собственост е по реда на исковото съдебно производство, като предявяването на конститутивния иск е ограничено срок. Този срок е процесуален и е преклузивен, като тече от уведомяването на активно легитимираните да го упражнят лица, строго ограничени/numerus clausus/ от закона до собствениците-чл.40 ал.І от ЗУЕС.

В настоящия случай такъв контрол не е осъществен от който и да е от активно легитимираните лица върху процесните решения, въпреки

възможностите за това. В случая дори и някой да не е бил известен надлежно по ЗУЕС, то ответника е научил за това при връчване на документите от заповедното производство. Разпитаните свидетели етажни собственици пред първата инстанция също са научили за тези решения, както те сочат, на един предходен етап/полицейски проверки, разпити пред съда/но въпреки всичко няма упражнена защита. Следва да се има предвид както се посочи, че тази защита се осъществява надлежно чрез конститутивния иск по чл.40 от ЗУЕС, какъвто очевидно няма предявен. Дори и да има такъв, решението се прилага до изричната му отмяна от съда с влязлов сила решение, каквото също не е налице.

Извън определения от закона срок не може да се иска отмяна нито на нищожните, нито на незаконосъобразните решения. В случая е неприложимо правилото, че нищожност може да се установява без срок. Това е така, тъй-като ограничението на срока за съдебен контрол е функция на обстоятелството, че и изпълнението на решенията е свързано със срок - чл.38 от ЗУЕС, уредена е специална процедура за изготвяне и оспорване съдържанието на протокола и за уведомяване на собствениците и обитателите за взетите решения. Определянето на преклузивен срок за иска по чл.40 от ЗУЕС е породено от това, че тези решения засягат широк кръг лица и отношения, включително и с трети лица, което изисква сигурност и бързина, включително и при изпълнение на решенията.

Взетите процесни решения на общото събрание на етажната собственост следователно подлежат на изпълнение съобразно чл.38 от ЗУЕС, като обвързват всички етажни собственици, вкл. и въззиваемият, като преценката дали са законосъобразни или нищожни е недопустима по косвен път. Поради това е ирелевантно доколко са истински или неистински и всички свързани с тези решения документи, като покани за събрания, известия за протоколи и т.н. тъй-като същите по същество касаят законосъобразността им, която е обект на проверка в нарочното исково производство по чл.40 от ЗУЕС. В настоящия процес не може да се осъществяват права по контрол на решенията на общото събрание на етажната собственост, за които е предвиден особен исков ред. Тези права принадлежат на съответните собственици и е само в тяхна дискреция да ги упражнят. След като не са сторили това, значи са приели разпореденото с тези актове на ОСЕС. Следва да се посочи и че обективно не се извеждат основания за нищожността на процесните решения на ОСЕС.

Въззиваемият С. С. Т. е придобил имота си в процесната етажна собственост на 23.I.1991 г. по силата на договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ, който съставлява апартамент №12 с площ от 67.87 кв.м., избено помещение №12 с площ от 4.39 кв.м. и таванско помещение №12 от 13.65 кв.м. по време на брака си с Р.И. Т.а. Последната е починала на 27.II.2007 г. и е оставила за наследници съпруга си С.Т., и синовете си А. Т. и И. Т.. Следователно този имот е придобит в режим на съпружеска имуществена общност, която е прекратена със смъртта на Р. Т.а. Ето защо след настъпилото основание за наследяване С.Т. е носител на правата върху четири шест идеални част от този имот, а синовете му - на по една шеста идеална част, предвид чл.19 от СК/отм/ и чл.9 ал.І от ЗН.

Издадената заповед за изпълнение на основание чл.410 от ГПК, респ. предявения иск за съществуване на обективизираното в нея вземане касаят главница в размер на 1485,13 лева - съставляваща дялови задължения на ап.12

за режийни разходи за общите части и за Фонд „Ремонт и обновяване“, дължими за периода м.октомври 2018г. - м. ноември 2020 г., невнесени в касата на Етажната собственост -*****, ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на Заявлението в съда 29.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

Главницата по вземането е съставена според ищеца както следва- 1 242.36 лева за фонд „Ремонт и обновяване“ ; 130 лева такса домоуправител ; 8.32 лева ел.енергия за стълбищно осветление ; 103. 84 лева такса почистване и 0.61 лева консумативи.

Първата сума от 1 242.36 лева е за акумулиране на средства за фонд „Ремонт и обновяване“ на ищцовата етажна собственост. В т.5 на решение на общото събрание на етажната собственост от 03.X.2018 г. е взето решение да се събира сумата от 50 стотинки на квадрат за всеки самостоятелен обект в етажната собственост считано от ноември 2018 г. С друго решение от 27.VI.2019 г. общото събрание на етажната собственост ,т.2 ,е взело решение тази сума считано от 01.I.2020 г. да се увеличи на един лев на квадрат за всеки самостоятелен обект.Следователно задължените адресати по тези решения следва да заплащат за периода ноември 2018 г. –декември 2019 г. по 0.50 лева на квадрат ,а от януари 2020 г. до ноември 2020 г.- по 1 лев.

Тези решения са пряка проекция на задълженията на собствениците на обекти,изведени в законова норма съобразно чл.6 ал.І т.9 от ЗУЕС,които им вменява заплащането и на вноските за фонд „Ремонт и обновяване“ на съответната етажна собственост,съразмерно на притежаваните от тях идеални части.Няма спор по делото,че приетата площ на апартамент 12,собственост на ответника по иска е 69.02 кв.м.Същевременно С.Т. притежава от същия 4/6 идеални части.За целия обект на собственост дължимата вноска за фонд „Ремонт и обновяване“ възлиза съобразно взетите решения на общото събрание на етажната собственост както следва-за периода ноември 2018 г.-декември 2019 г.-483.14 лева,а за периода януари-ноември – 759.22 лева или общо за исковия период-1 242.36 лева. Тази сума обаче се дължи според взетите решения на ОСЕС и съобразно чл.6 ал.І т.9 от ЗУЕС от собствениците на възпросния апартамент.С.Т. е един от тях,като същият е следвало да заплати на етажната собственост съобразно правото си на собственост за исковия период сумата от 828.24 лева.Такова плащане няма установено в рамките на процеса,поради което Т. е останал задължен към етажната собственост за тези суми.

Претендираното за съществуващо вземане е формирано и от сумата от 130 лева за исковия период,която съставлява възнаграждение,дължимо по решение на общото събрание на етажната собственост от 03.X.2018 г.,т.1,според което всеки собственик на самостоятелен обект дължи по 5 лв. месечно за управление на етажната собственост,което съставлява проекция на задълженията на собствениците на обекти в етажната собственост по чл.6 ал.І т.10 от ЗУЕС.

Видно от сключения въз основа на това решение договор за управление процесната етажна собственост от 03.X.2018 г.,за такъв е определен „Професионален домоуправител“ ЕООД за срок от дванадесет месеца от тази дата.Или това договорно правоотношение изтича на 03.X.2019 г.Според същото няма клауза да продължаването му след тази дата,а и съобразно чл.2 от договора управлението е поето само за този срок.В чл.6 от същия е предвидено само предсрочно прекратяване на облигацията.Следователно

изрично следва да се приеме, че действието на договора за управление е само в рамките на дванадесет месеца от сключването му, без каквито и да е възможности за продължаване на действието му, освен с други нарочни волеизявления на страните. Такива обаче не са доказани по делото. Ето защо този договор е действал за периода 03.X.2018 г. - 03.X.2019 г.

Следва да се посочи, че възлагането на управлението чрез договор на лице, което не е собственик, е съвсем различно от управлението на етажната собственост от управител, избран от собствениците на обекти в нея. Неговия мандат възниква само по силата на избор, а не на договор, поради което се прилага и нормата на чл. 21 ал. II от ЗУЕС, която обаче е неотносима към хипотезата на чл. 19 ал. VIII от ЗУЕС. Последната изрично установява срочност на тези договорни правоотношения, без да се установява възможност за негласното им продължаване. Следователно за този период на действие на договора за управление на етажната собственост за процесния апартамент се дължи сумата от 60 лева. Предвид установените параметри на правата на съсобственост върху този обект на етажната собственост, то С.Т. дължи сумата от 40 лева за периода на договорното управление на управителя. За времето от 03.X.2019 г. до избора на „Професионален домоуправител“ ООД, считано от 04.VI.2020 г. следователно не се дължи таксата за управление, поради липсата на такова, изискващо заплащане. След избора на втория управител на етажната собственост въпросната такса за управление от 5 лева месечно за обект се дължи за времето от юни до ноември 2020 г. или общо 30 лева за обекта/20 лева за С.Т./, предвид на осъщественото управление на етажната собственост и наличния за това договор от 03.VI.2020 г. За исковия период следователно натрупаното задължение на ответника е общо 60 лева, за което няма доказателства, че е платено.

Следва изрично да се посочи, че разходите за управление на етажната собственост се дължат на същата от собствениците на обекти в нея. Последните нямат договорни отношения с управителя на същата, а такива се създават между него и самата етажна собственост. Именно последната събира по силата на решенията на общите си събрания тези средства от собствениците на самостоятелни обекти и след това се разплаща с управителя. Поради това титуляр на въпросните вземания в случая е именно етажната собственост спрямо неизрядните собственици. Така са поети и задълженията по двата договора спрямо управителя.

С решението на общото събрание от 03.X.2018 г. етажната собственост определя 45 лева месечно да се заплащат за почистване на общите части на сградата поравно между обектите в етажната собственост, посочени като 17. Следователно за обект се дължи месечно по 2.65 лева. За исковия период сумата възлиза на 68.82 лева за апартамента на Т., а съобразно правата му на собственост и чл. 6 ал. I т. 10 от ЗУЕС - 45.88 лева. Останалите 8.32 лева за ел. енергия на стълбищното осветление и 0.61 лева за консумативи са безспорно установени от представените нарочни доказателства, които съвсем ясно установяват направените разходи в тази насока. Съобразно правата собственост на Т., то същите възлизат на 5.95 лева.

Тези суми също се дължат тъй-като взетите решения относно тях съобразно чл. 38 от ЗУЕС са станали изпълними. Поради неизпълнението на обсъдените задължения по горните решения се е породило и правото по чл. 38 ал. II от ЗУЕС на етажната собственост чрез надлежния си представител да упражни събирането им.

Предвид на изложеното следва да се приеме,че съществува вземането на ищеца по издадената заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК до размер от 940.07 лева.За горницата до пълния предявен размер от 1485,13 лева искът се явява неоснователен.Поради това атакуваното решение следва да се отмени в частта за 940.07 лева дължима главница,да се признае съществуването на вземането на ищеца спрямо ответника,а в останалата си част да се потвърди.

Ще следва решението да се отмени и в частта на разноските,като на основание чл.78 от ГПК се осъди ответника да заплати на ищеца 334 лева разноски за правна защита,съобразно чл.7 ал.П т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения,предвид направеното възражение за прекомерност и действителната правна и фактическа сложност на делото,300 лв. по заповедното производство и 60 лв. платени държавни такси за исковото и заповедното производство или общо 694 лева.Тази сума съобразно уважената част на иска следва да възлиза на 439.24 лева разноски пред първата инстанция и по заповедното производство.Ще следва ищецът да заплати на ответника съобразно уважената част на претенцията сумата от 128.48 лева разноски за процесуален представител пред първата инстанция.

На основание чл.78 от ГПК и съобразно изхода от въззивното производство ще следва на въззивникът да се изплатят общо 240.50 лева от направените разноски 30 лв. държавна такса и 350 лева адвокатски хонорар.На въззиваемата страна следва да се изплатят съобразно изхода от делото 146.84 лева от направените разноски от 400 лв. за правна защита.

Водим от изложеното и на основание чл.271 от ГПК Окръжен съд-Хасково

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260004/21.1.2022 г. постановено по гражданско дело №447/2021 г. Районен съд-Димитровград в частта относно отхвърлянето на предявения иск по чл.422 вр. с чл.415 от ГПК от Етажна собственост-*****, представлявана от „Професионален домоуправител-2"ЕООД, ЕИК 205531334, със седалище и адрес на управление **** против С. С. Т., ЕГН ***** от ***** за сумата от 940.07 лева,вместо което

ПРИЗНАВА за установено на основание чл.422 вр. с чл.415 от ГПК съществуване на вземането на ищеца Етажна собственост-****, представлявана от „Професионален домоуправител-2"ЕООД, ЕИК 205531334, със седалище и адрес на управление **** против С. С. Т., ЕГН ***** от **** за сумата от 940.07 лева,предмет на издадена Заповед № 260368/29.12.2020 за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК

по ЧГД № 1631/2020г. по описа на РС-Димитровград, главница съставляваща дялови задължения на **** за режийни разходи за общите части и за Фонд „Ремонт и обновяване“, дължими за периода м.октомври 2018г. - м. ноември 2020г., невнесени в касата на Етажната собственост - *****

ОТМЕНЯ решение №260004/21.I.2022 г. постановено по гражданско дело №447/2021 г. на Районен съд-Димитровград в частта относно разносното, вместо което

ОСЪЖДА С. С. Т., ЕГН ***** от ***** заплати на Етажна собственост-гр.Димитровград, ****, представлявана от „Професионален домоуправител-2"ЕООД, ЕИК 205531334, със седалище и адрес на управление ***** сумата от 439.24 лева разноски пред първата инстанция и по заповедното производство.

ОСЪЖДА Етажна собственост-гр.Димитровград, *****, представлявана от „Професионален домоуправител-2"ЕООД, ЕИК 205531334, със седалище и адрес на управление ***** да заплати на С. С. Т., ЕГН ***** от ***** сумата от 128.48 лева разноски пред първата инстанция.

ОСЪЖДА С. С. Т., ЕГН ***** от град **** да заплати на Етажна собственост-гр.Димитровград, ****, представлявана от „Професионален домоуправител-2"ЕООД, ЕИК 205531334, със седалище и адрес на управление **** сумата от 240.50 лева разноски пред въззивния съд.

ОСЪЖДА Етажна собственост-гр.Димитровград, ****, представлявана от „Професионален домоуправител-2"ЕООД, ЕИК 205531334, със седалище и адрес на управление ***** да заплати на С. С. Т., ЕГН ***** от **** сумата от 146.84 лева разноски пред въззивния съд.

ПОТВЪРЖДАВА решение №260004/21.I.2022 г. постановено по гражданско дело №447/2021 г. на Районен съд-Димитровград в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____
2. _____